

[Arbejdsministeren]

Fru Elisabeth Bruun Olesen stillede det interessante spørgsmål, hvad arbejdsministeren nu vil gøre, hvis arbejdsgiverne og arbejdstagerne ikke bliver enige, og henviste i denne sammenhæng til FTFs brev, og hr. Tommy Dinesen henviste til en leder i Dansk Arbejdsgiverforenings blad i samme anledning.

Min hensigt, som jeg forklarede heroppe, det er faktisk lige præcis at se bort fra den uenighed og prøve på at finde en løsning, og jeg vil da ikke i dag give mig til at spekulere på, hvad jeg skal gøre, hvis jeg ikke finder en løsning. Når jeg går ind til sådan en opgave, så er det, fordi jeg tror på, at det kan lykkes at få arbejdsmarkedets parter til at blive enige. Og det tror jeg, fordi arbejdsmarkedets parter, når vi når frem til målstregen, hellere selv vil aftale, hvordan BST skal udbygges, end de vil risikere, at et flertal i Folketinget kommer med en udbygning, som påtvinger den ene part noget, som den ikke kan lide.

Hr. Taanquist sagde det jo i og for sig i sin bemærkning, nemlig at arbejdsgiverparten skal med, for at det kan lykkes. Jeg vil sige på samme måde: lønmodtagerne skal også med, for at det kan lykkes. Det er den enighed, vi skal have skabt, og derfor synes jeg, det er aldeles uinteressant og lidet konstruktivt at diskutere den ene sætning hist og den anden sætning pist om noget, der er markeret mellem parterne på et tidspunkt, hvor de erklærede sig uenige. Det kan da højst bidrage til, at parterne ikke bliver enige, og da jeg har det mål, at de skal blive enige, vil jeg ikke gå ind i den diskussion.

Så sagde hr. Taanquist, at denne redegørelse ikke kan stå alene. Det er jeg sandelig helt enig i; det har jeg forsøgt at skrive så klart, som jeg overhovedet kunne, i indledningen til redegørelsen. Den kan ikke og den skal ikke stå alene; den dyrker ét element i arbejdsmiljøpolitikken. De andre elementer skal vi også beskæftige os med; det gør vi i Arbejdsministeriet og i Arbejdstilsynet dagligt.

Vi gør det også jævnlige her i Folketinget, og under næste punkt på dagsordenen får vi en chance for at gøre det ud fra en anden vinkel, hvor man heller ikke tager hele arbejdsmiljøpolitikken med, men hvor man også tager et enkelt element ud. Jeg kan sige, at jeg i den besvarelse har tænkt mig at tale

om det element, som forespørgerne har valgt at tage ud, og lade være med at kritisere det, forespørgerne ikke har taget ud, for jeg synes selvfølgelig, at det er dem, der lægger en redegørelse eller en forespørgsel frem, der har ret til at vælge det tema, de vil behandle. Det var nok på det punkt, jeg var lidt kritisk over for hr. Taanquist, idet han tilsyneladende havde sprunget indledningen i den ellers udmærkede redegørelse over; i hvert fald ville han ikke anerkende, at der stod en sådan indledning.

Dernæst ILO-konventionerne. Hr. Taanquist har jo heldigvis været så venlig at låne mig det bilag, han har fået fra mig, og som jeg ikke selv havde med i salen, men jeg synes nok, det var en sandhed med modifikationer, hr. Taanquist fremkom med.

Der blev i perioden 1979-82 vedtaget syv ILO-konventioner; ingen af dem er blevet ratificeret af Danmark. Jeg ved godt, at Socialdemokraterne efterhånden føler, at det er en uendelighed siden, at de har haft regeringsmagten, men i 1979-82 var der faktisk socialdemokrater på regeringsposterne, så det kan da ikke være den nuværende regerings skyld. I den nuværende regerings tid er der fremlagt tre ILO-konventioner. Af de tre er den ene blevet ratificeret i Danmark, så vedtagelsesprocenten under denne regering er større, end den var under den sidste socialdemokratiske regering.

Så ved jeg godt, hr. Taanquist vil sige: jamen der er noget med tidsforskydninger og sådan noget.

Skal vi ikke i fællesskab konstatere, at ud af de ti konventioner, som ILO har vedtaget siden 1979, har der kun været én konvention, som det danske Folketings flertal har ønsket at ratificere?

Det illustrerer måske en helt anden problemstilling, nemlig at ILO-konventionerne ikke er rettet mod de lande, som i virkeligheden er foregangslande, men i høj grad er rettet andre steder hen. Det er måske et ILO-problem i stedet for et dansk arbejdsmiljøproblem. Det tror jeg er en mere relevant analyse end at bruge det som argument i en arbejdsmiljødebat i Danmark.

Hr. Tommy Dinesen mente at kunne konstatere, at Dansk Arbejdsgiverforening ikke tror på ministerens redegørelse. Jeg vil godt medgive, at der nok i Dansk Arbejdsgiverforening er en vis skepsis, og det må jeg jo så